

Enteriőr Németh Klára kiállításáról

Kép - Szín - Tér

Németh Klára kiállítása

a Városi Hangverseny- és Kiállítóteremben

H.M.Z.

Az akvarellfesték nyersanyaga természetes ásványi, állati és növényi eredetű, kötőanyaga vízben oldható. Az akvarellfesték akkor jó, ha megfelelő színereje van, ha fényálló, átlátszó, lazúros, s az egyes színek jól keverednek egymással. A világosabb színek nem fedik a sötétebbeket, a vízfestés vízzel összemosható száradás után is. Áttetsző színeit, azok tüztét a fehér papírlapnak köszönheti, amely a ráként vékony festékrétegen átvilágít.

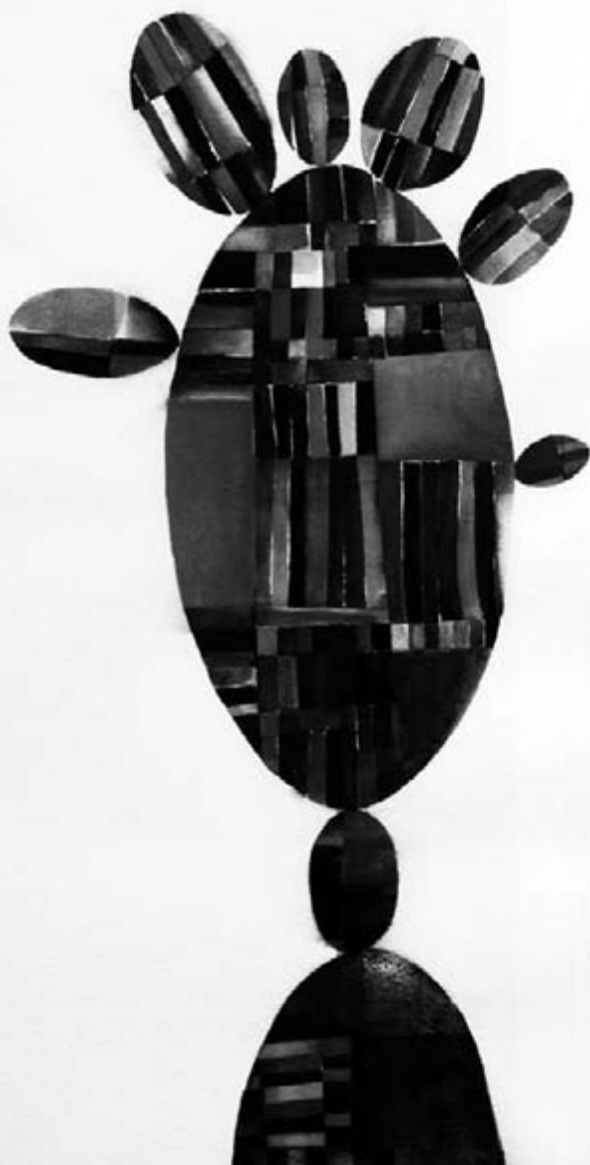
Németh Klára festői eszköze hosszú évek óta a vízfesték. Mondhatnánk, nagy bátorság egy festőnek, ha eszköztárát ilyen radikálisan leszűkíti. A választás azonban esetében semmiképpen nem jelent valamiféle rosszul értelmezett eszköztelenséget, sem pedig puritán egyszerűséget. A döntés személyiséghez mért önkénye rögtön igazolást nyer, ha az ember belép a munkái által meghatározott térbe, és átengedi magát azoknak a játékosan lírai, és sajátosan személyes hangulatoknak amit a képek, festmények átsugároznak a falakról a befogadóra. Hiszen ritkán látni ennyire önfeledten könnyű és felszabadult festészetet. A hófehér papír és - a

keverten is - rendkívül tisztának ható színeket tartalmazó víz találkozása üde, és zamatos felületeket, artisztikusan festői foltokat, személyes lenyomatokat hoz létre. Mindannyian tudjuk, a festészet lelke a szín. A festő, ha vonalakkal vázol, ha a tér illúzióját igyekszik kelteni, ha tömegben komponál is, érzéseit, elképzeléseit, sajátos látásmódját leginkább színekkel fejezi ki. (Vagy a szín hiányával.) A festés folyamatában pedig a szín-élmények közvetlen képre váltásáról van szó. És melyik technika lehetne alkalmasabb ezeknek az élményeknek a megragadására, ha nem az akvarell? Hiszen ha kell lágy és elterülő, ha kell tüzes és éles, ha kell finom, elegáns foltokban rendeződik a felületen.

Németh Klára az elmúlt években sajátos jelkép-tárat alakított ki. A papír sík felületén ornamentikus rendszerekbe szervezve különféle alakzatok, geometrikus formavilágú "tesz-vesz lények" sorakoznak fel, saját határaikon belül létezve, tekeregve, vagy épp öntudatosan pózolva az őket megörökítő ecsetnek. Nem lehet függetleníteni magunkat attól az érzéstől, hogy ezek a lények megmozdulnak,

Németh Klára:
Homagge
Lesznai
Anna

sután ide-oda dőlnek, néha még talán kicsit át is színeződnek rendeződés közben miközben egymáshoz, egymásba érve egyik szín átfedi a másikat. Talányos sorsuk van a kereteken belül. Erre utalnak a címek is - *Jelenet, Etüdök, Folk* - stb. Furcsa univerzumba csöppen az ember, ha megpróbálja értelmezni ezt a festőien öntörvényű világot. Talán kicsit olyan, mintha mindenki ünneplőbe öltözött volna. Lazúros, sejtelmes és meghitt ez az elegancia. Semmiképp nem a szomszéd négyzeten belül

igyekvő *szomszéd* pukkasztása. Inkább valamiféle igyekvő zajosság és megadó összesimulás.

Az újabb munkákról azonban elmaradnak a keretek. A képek felülete is kitisztul, a korábbi „*zsúfoltság*”, és a többszintes kompozíciók eltűnnek. Magányos figurák maradnak, a fehér papíron szinte kiállóztoknak tűnő születtekkel. Talán nem járunk messze az igazságtól, de színezettségük is változik, hiszen eddig úgy érezhettük a színek formálják a figurákat, de mintha ezeken a képeken már a formák adnának értelmet a felületükön megjelenő színharmonóriáknak. A kiüresedett síkokon néhol teljesen dekomponáltan jelennek meg. Korábbi vékony vonalú játékoságuk tömszerűvé és meditatívává válik. Mély tónusú meleg színek dominálnak, egy-egy felvillanó kék, vagy rózsaszín vonulattal. Talán a kiállítás legszebb darabjai ezek a nagyméretű akvarellek.

A fő falon kézfejek színes *lenyomatait* látjuk, és megszemélyesített kaktusz születteű kompozíciókat. Tiszta festői sűrítményeket, karakterizálva, és humanizálva (*Homagge Lesznai Anna*).

Külön részét képezik a kiállításnak a hengeres farudakra (fatörzsekre) festett képek. Látszik, Németh Klára folyamatosan új utakat keres. A új felület, hasonlóan a papírhoz, fehér alapot kap a kép elkészülése előtt. Megállapíthatjuk azt, hogy Németh Klára festményeiben a múltban és a jelenben is a kép részeként jelenik meg a fehér, nem egyszerű alapként, hanem fontos alkotóelemként és színként emeli ki, fogja össze, ritmizálja a kompozíció különböző elemeit. A *hengerképek* egymás melletti ritmusai, kapcsolódó szín- és formai összefüggései, szervesen következnek a korábbi akvarellek világából. Jelképrendszere, kitalált és megfestett, sajátosan Németh Klárás formái és figurái nagyszerűen érvényesülnek a sík felület fogságából kiszabadulva. Jó, hogy nem szabályosak ezek a hengerek. Kell a bizonytalanságuk, egyediségük karakterizálja a rájuk festett *képek* megjelenését, hangulatát.

Németh Klára kiállítása a festészetről, a vízfesték, vízfestés szépségeiről és értékeiről szól. Felszabadultan és játékosan. Mindeközben nőies érzékenységgel fogalmazza újra magának a világot, sajátos jelképeivel.